Chapter 6

When I saw Petrus in his favorite place, I approached him immediately.

I am no longer ashamed even though he has companions.

All with him at their table were his engineering classmates.

It was too late when I noticed that there is a woman with them.

I was standing on Petrus's side, and on the other side of him was the woman.

Magkatabi silang dalawa, and I feel a different sense between the two of them.

"Dawn, ano ka ba?" mabilis na dumalo si Ergie sa gawi namin at hinila ako palayo sa table nila Petrus.

Nabihiya rin itong humingi ng paumanhin sa mga kasama ni Petrus dahil sa aking inasta.

"Ano ba ang ginagawa mo? Nakakahiya!" patuloy niyang bulong sa akin.

Nakanganga ang mga kasama niya habang pinagtitinginan nila ako.

Nasaktan ako sa ginawala nila at parang pakiramdam ko ay pinagtaksilan nila ako.

Hinila ako ng kaibigan ko at dinala sa paborito naming pwesto.

Habang pinagsasabihan niya ako ay pinaghila niya ako ng upuan.

Masinsinan niya akong kinausap pero hindi ko siya pinansin, wala akong maintindihan sa lahat ng mga pinagsasabi niya.

Hindi ko maipaliwanag ang naramdaman ko dahil sobrang nagseselos ako.

Ang nasa isip ko lang ay kung sino ang babaeng katabi niya ngayon.

Nakaramdam ako ng kakaiba habang iniisip ko kung girlfriend niya ba ito?

Binalingan ko sila nang tingin at nakita kong randoon pa rin ang babae.

Pinanatili ko ang tingin sa mesa nila Petrus at tinitiyang mabuti ang katabi niyang babae.

Sa unang pagkakatao ay ngayon ko lang naramdaman ang ma-insecure sa iba.

Kahit kailan ay hindi ko pa naranasang masaktan ako ng ganito.

Ngayon lang ako nakaramdam ng pagkainis na hindi ko maipaliwanag dahil ang totoo ay hindi ko maintindihan ang sarili ko.

Wala sa sariling naikuyom ko ang aking mga kamay at napapikit ako dahil sa frustration.

Napalnugot ako nang malalim na hininga at pinilit na makalma ang sarili.

Pakiramdam ko kasi sa oras na ito ay hindi na ako makahinga ng maayos.

Para na akong maiiyak kaya nagpakawala na lang ako ng matunog na hininga at kaagad na lumapit sa pwesto nila.

Nilakasan ko na ang loob ko at wala na rin sa sariling huwiyo dahil sa inis.At sa hindi maramdamang galit ay mabilis akong lumapit sa kanilang mesa.

Pabagsak kong nilagay ang makapal na paper bag sa table nila at hindi inaalis ang tingin sa babae.

Natahimik ang mga lalaking kaklase ni Petrus at nagtitinginan sa isa't-isa.

Ang iba sa kanila ay nakanganga dahil hindi naman lingid sa kaalaman nila na patay na patay ako kay Petrus.

Napatikhim din si Orly na best friend ni Petrus dahil sa awkward na sitwasyon.

Wala ng bakanteng upuan kaya nagmukha lang akong tanga sa harap nila.

Gaya ng nakasanayan ko sa ugali niya ay hindi niya pa rin ako pinapansin.

Pakiramdam ko taloy mas naging masungit siya sa akin ngayon dahil may kasama siyang babae na ngayon ay katabi niya.

Wala man lang ito ang pakialam sa naraarndamam ko.

Akala ko nga ay okay na kami kagabi. Maayos naman kaming nag-usap at binatid niya pa ako sa labas ng bahay nila.

May pa goodnight-goodnight at ingat-ingat pa siyang nalalaman. Tapos ngayon ay may makakasama pala siyang iba.

Para akong kandilang nauupos sa sandaling nakita ko siyang tumayo.

Walang paalam siyang lumayo at wala man lang ka emo-emosyon ang kaniyang mukha.

Konting-konti na lang ay maiiyak na ako pero pinigilan ko ang aking sarili at umaktong parang wala lang sa akin.

I was shocked because he didn't leave altogether. He just went to the table where there was an empty seat.

He took one and carried it to where I was standing and invited me to sit down.

I thought I would be embarrassed again. So I felt relieved.

Ang lahat ng mga kasama namin sa mesa ngayon ay hindi makapaniwala sa nakita.

Sa unang pagkakatao ay ngayong lang nila nakitang tinarato ako ng maayos ni Petrus.

Parang ang sarap magyabang, pakirarndam ko ay ako na ang pinakamagandang babae sa mundo.

Maging ang mga tao sa paligid ay nakitaan ko sa mukha ng mga pagtatanong.

When I looked back at Ergie and the rest of our friends, they were stunned by what they saw.

"Petrus, kanina ka pa rito?" masuya kong tanong habang nilalabas ko ang laman sa loob ng papers bag na dala ko.

Nawala na ang lahat ng inis at galit dahil napalitan ito ng kilig.

"Kasisimula lang naming kumain," malamig niyang sabi. "Ano 'yan?" patuloy niyang tanong sa akin.

"Baon ko, hindi ka ba nagdala ng baon ngayon?" I asked him when I notice the food on his plate.

The food came from the cafeteria and one of the best-selling meals.

"Niluluto ako ni Salme, birthday niya kasi ngayon," he said, smiling and glance the woman.

Ang sakit ng puso ko habang pinagmamasdan ko siyang nakangiti sa iba.

Sa tuwing nakikita kong kumikislap ang tingin niya para sa babae ay para rin akong nauawasak at pinipiraso.

Sumimangot ako. "Gano'n ba pero subukan mo 'to masarap 'to. Ito 'yong specialty ni Nanay Milva," I grabbed a piece of beefsteak and took action to feed him.

"Oh, ito... ahh," I ordered him to open his mouth so that he could swallow the food.

I repeatedly insisted when he didn't react until I saw him looking at the people around us.

Na-realize ko na parang may mali sa ginawa ko, masayado akong feeling close.

Napangiti na lang ako ng hilaw dahil sa aking inasta.

"Ah, sorry, sige ikaw na lang. Sige, na tikman mo na masarap 'yan," I said sadly and awkwardly pointed the food at him.

I was about to lower my hand when he suddenly holds my hand and eat the food I was having.

He nodded and smiled while chewing the food. " Masarap nga," komento niya sa pagkain.

Sa ginawa niya ay para akong nililipad sa ulap.

Kinilig ako kaya kinagat ko ang ibabang labi ko para magiglan ang sariling ngumiti. Pakiramdam ko payag na akong mamatay ano mang oras.

After he had consumed the food in his mouth, he retook it to taste.

And then he invited me to eat. I smile because I feel flattered.

Kakain sa sana ako, but I was stunned for a moment dahil bigla na lang niyang nilapit sa akin ang kamay niya na may hawak na kutsara.

Halos hindi ako makahinga nang subuan niya rin ako sa aking bibig.

Para akong nawawala sa aking sarili dahil kusa na lang akong sumusunod sa kanya ng hindi ko napapansin.

"Thanks, sa pagkain," sincere niyang sabi.

Napansin kong naiilang ang babaeng katabi ngayon ni Petrus.

Sa pagkakatanda ko kanina ay Salme ang pangalan niya.

She was uncomfortable in her seat. Para na nga siyang maiiyak dahil sa nasaksihan at hindi niya maipagkakaila sa akin na may gusto rin siya kay Petrus.

Sa paraan ng mga titig niya kay Petrus. I'm sure she has some other strange attraction to the man.

I can't help but smile, and it feels so good. It was as if I was swinging in the sky while my hair was flying because of the solid and fresh air.

If only I weren't in front of them now. I'm sure I'm screaming now because of the thrill I'm feeling.

It was as if I wanted to roll over on the bed and trampled with excitement.

"Petrus, alis na tayo," Salme urges Petrus to enter the next subject.

Petrus looked at me, and I nodded to signal that it was okay for me to be left behind.

I am still eating but, still feel happy even though they are going.

Nilingon niya ang mga kaibigan. "Mauna na kayo, susunod na lang ako," tugon niya nang niyaya siya ni Salme.

Para itong inurnbok sa naritig dahil hindi ito makapaniwalang tinanggihan siya ni Petrus.

"May 10 minutes pa naman ako," wika niya sabay tingin sa oras ng kaniyang puluhan. "Hhintayin ko lang saglit si Dawn," patuloy niyang paliwanag sa mga kaibigan.

"No, it's okay, I'm fine, you can go now," I shook my head because even though I wanted to be with him. I didn't want to be a burden to him.

I might even be the reason to be he is late for class, mainly because I eat slowly.

Umiling siya. "No, it's fine. I will wait for you here because I don't want you to be alone," he finally said.

"But," he cut me talking.

"No buts," he said and that's his final words.

Walang nagawa si Salme sa naging pasya ni Petrus. Halatang gusto niyang magprotesta pero hindi nito magawa.

Nakikita ko ang mga muta niyang nakatitig sa akin na parang nanlilisik na sa galit pero binalewala ko siya.

Bagsak din ang magkabilang balikat niya nang lumabas sila sa cafeteria.

Alam kong napapansin rin iyon ni Petrus pero mas pinanindigan niya ang desisyon niyang samahan ako.

And it's okay for him to wait for me. He doesn't care even if he's going too late.

And based on how he looks right now, he is determined and unstoppable.